

Beretn. om tilsynets virksomhed

er som i lov om social service. Det vil dog være udlændingemyndighederne, der betaler for foranstaltningen, da hjælpen til børnene gives indenfor rammerne af udlændingelovgivningen.«

Se § 71-tilsynet alm. del – svar på spm. 7.

3.2. Kommunernes tilsyn på asylcentre

I forlængelse heraf spurgte tilsynet ind til, hvor kommunen fører tilsyn på asylcentre i den forbindelse, og hvad kommunerne gør for at forebygge tvangsfjernelser på dette område?

Socialministeren svarede i den forbindelse:

»Kommunerne har efter serviceloven en tilsynsforpligtelse i forhold til alle børn, der opholder sig i kommunen. Forpligtelsen dækker både børnenes generelle forhold i kommunen, jf. § 6, og forholdene for de enkelte børn i kommunen, jf. § 33. Denne tilsynsforpligtelse omfatter også børn på asylcentre.

Socialministeriet gennemførte i foråret en rundringning til kommuner med asylcentre for at afdække praksis i forhold til tilsynet med børnene. Det fremgik her, at der føres tilsyn på centrene, og at det ofte sker i et samarbejde mellem kommunen og asylcentret gennem møder om børnene. Praksis i kommunerne vedr. tilsynet er forskelligt. Alle steder har de dog en form for løbende kontakt i form af, at asylcentret har en kontaktperson på kommunen, som de kan henvende sig til, hvis de har børn, som de er bekymrede for, og i form af løbende møder mellem asylcenter og kommunen. På alle Røde Kors-asylcentre er der ansat en socialkoordinator, der er uddannet socialrådgiver, og som varetager kontakten til kommunen.

Generelt forholder det sig sådan, at kommuner med store centre eller centre med mange børn har et meget udbygget samarbejde med asylcentret. Ofte er der sagsbehandlere på kommunen, der udelukkende har børn på asylcentret som område, fast mødestruktur, beskrevne regningslinjer for samarbejdet og underretninger og flere steder også officielle tilsynsbesøg. Kommuner med mindre centre, hvor der i perioder ikke altid er børn, har mindre kontakt til centret, men i alle tilfælde er der en kontaktperson på kommunen, som centret kan henvende sig til. For de to centre, der drives af kommuner (Hanstholt og Brovst), gælder det, at asylcentret opfattes som en institution i kommunen på lige fod med andre institutioner. I princippet føres derfor samme til-

syn med asylcentret som med de andre kommunale institutioner. Børnene på asylcentret går også i den lokale folkeskole og kan få tilbud fra PPR m.v.

Det skal i øvrigt også fremhæves, at SFI i deres undersøgelse af forholdene for børn på asylcentre fra 1. oktober i år skriver: »Det er vores indtryk, at asylcentre etablerer kontakt med kommunerne, når det er relevant, og at samarbejdet langt overvejende fungerer.«

For så vidt angår spørgsmålet om forebyggelse af, at det bliver nødvendigt med en tvangsbringelse, vil jeg henvise til Integrationsministeriet. Det er udlændingeloven, der udgør rammen for børnenes ophold her i landet, og det er derfor også udlændingemyndighederne, der har ansvaret for den primære omsorg til børnene på asylcentre. Foranstaltningerne i serviceloven, herunder tvangsanbringelser, anvendes således kun, når der ikke indenfor udlændingemyndighedernes regi findes tilstrækkelige hjælpemuligheder. Det er dog muligt at iværksætte forebyggende foranstaltninger efter principperne i serviceloven, hvis de rækker ud over det, som udlændingemyndighederne kan tilbyde, f.eks. tildeling af kontaktperson eller aflastningsophold.«

Se § 71-tilsynet alm. del – svar på spm. 8.

3.3. Retningslinjer for adgang til telefon og internet

I Folketingsåret 2005-06 spurgte tilsynet bl.a. justitsministeren om, hvilke retningslinjer der er gældende, hvor en surrogat varetægtsfængslet indlægges på en lukket almen psykiatrisk afdeling og har begrænsninger i sin ret til f.eks. at telefonere eller bruge internettet, når der på den almen-psykiatriske afdeling er fri adgang til telefon og internet?

Justitsministeren har svaret følgende:

»Justitsministeriet har til brug for besvarelsen anmodet Indenrigs- og Sundhedsministeriet om en udtalelse.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har oplyst, at ministeriet har anmodet amterne om bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 10 og 11. På den baggrund har Indenrigs- og Sundhedsministeriet udtalt følgende:

»Amterne/H:S tilkendegiver generelt, at alle patienter har adgang til telefonering fra mønttelefon og/eller fra private mobiltelefoner. Det til-